

Панюм — Рақами шаш

Аломатҳои нубуввати дар Дониёл 11: фурӯпошии ИЧШС, қонуни якшанбе ва бархостани Рими муосир

Jeff Pippenger
2025-03-09

Бо сукути Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 ояти чихилуми Дониёл ёздаҳ иҷро гардид. Ояти чихилу якум қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида аст, ҳамчунон ки ояти шонздаҳум низ чунин аст. Аз соли 1989 то қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида, ояти чихилум ҳолӣ аст. Суҳути Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 ҳамчунин дар ояти даҳуми Дониёл ёздаҳ муайян гардида буд, ки дар ибтидо аз ҷониби Антиохуси Магнус иҷро шуда буд.

Антиохи III Магнус, «подшоҳи шимол»-и селевкиён, аз соли 223 то 187 пеш аз милод ҳукмронӣ кард ва кӯшид қаламравҳоро, ки пас аз Ҷанги сеюми Сурия (246–241 пеш аз милод) аз Птолемейҳо («подшоҳи ҷануб») аз даст рафта буданд, бозпас гирад. Лашкаркашии ӯ дар Ҷанги чоруми Сурия (219–217 пеш аз милод) ба мақсади бозпас гирифтани Кӯл-Сурия, Финикия ва Фаластин равона шуда буд. Дар соли 219 пеш аз милод Антиох ба ҷануб юриш бурда, Селевкия-дар-Пиерия, Тир ва Птолемаис (Акко)-ро тасарруф кард ва қалъаҳои соҳилиро дубора ба даст овард. Дар соли 218 пеш аз милод ӯ боз ҳам пештар рафта, Филадельфия (Аммон)-ро гирифт ва ба сӯи сарҳади Миср фишор овард, зеро қасд дошт сарзаминҳои аздастрафтаи селевкиёно то Ғазза бозпас гирад. Антиох дар соли 218 пеш аз милод юриши худро мутаваққиф сохт ва дастовардҳои худро таҳким бахшида, барои як ҳамлаи ҳалқунанда омодагӣ гирифт. Птолемей IV Филопатор, подшоҳи птолемейӣ, барои рӯ ба рӯ шудан бо ӯ лашкаре ҷамъ овард, ки бо нерӯҳои мисрӣ тақвият ёфта буд. Ояти даҳуми боби ёздаҳуми Дониёл ин ҳаракати Антиохро баён мекунад ва ба ин васила фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравиро дар соли 1989 пешнамоӣ намуда, намунаи ояти чилум мегардад.

Лекин писаронаш ба шӯр меоянд, ва анбӯҳи қувваҳои бузургро ҷамъ хоҳанд овард; ва яке ҳатман хоҳад омад, ва мисли сел фаро гирифта гузашта хоҳад рафт; пас ӯ боз хоҳад гашт, ва ба шӯр хоҳад омад, ҳатто то қалъаи ӯ. Дониёл 11:10.

Ҳангоме ки подшоҳи шимол дар ояти чихил «туғён карда, убур мекунад», ин ба подшоҳи шимолӣ ояти даҳум, ки «туғён карда, мегузарад», мувофиқат менамояд. Дар ҳар ду оят маҳз ҳамон вожаҳои айнии ибронӣ омадаанд, ки танҳо каме гуногун тарҷума шудаанд. Ин ҳамон таъбирест, ки дар Ишаё 8:8 низ дида мешавад.

Ва ӯ аз Яҳудо хоҳад гузашт; туғён намуда, боло хоҳад рафт, то ба гардан хоҳад расид; ва кушода шудани болҳояш фароҳии замини туро, эй Имонуил, пур хоҳад кард. Ишаё 8:8.

Ҳар яке аз ин се оят подшоҳи ҷанубро нишон медиҳад, ки аз ҷониби подшоҳи шимол мағлуб мегардад. Антиохус, подшоҳи шимол, бар Птолемей, подшоҳи ҷануб, ғолиб меояд; ҳамон тавре ки Сеннахериб бар Яҳудо, подшоҳи ҷануб, ғолиб омад; ва ҳамон тавре ки подшоҳи шимол дар ояти чихилум Иттиҳоди Шӯравиро дар соли 1989 рӯфта бурд. Се оят, якҷо бо се

ичрои таърихии он оятҳо, «замони поён»-ро дар соли 1989 муайян мекунад. Пас, ояти даҳум соли 1989 аст ва ояти шонздаҳум қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида аст, чунон ки ояти чилу якум низ ҳамин аст.

Оятҳои ёздаҳум то понздаҳум як силсилаи Навиштаҷот мебошанд, ки ҳамчунин иҷроиши таърихӣ доранд ва нишонаҳои мушаххаси нубувватиро дар дохили таърихи пинҳони ояти чилум муайян месозанд. Пеш аз қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида, вале баъд аз соли 1989, ҷанги Рафия ва пайомадҳои он дар оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум баён шудаанд, ва ҷанги Паниум дар оятҳои сёздаҳум то понздаҳум баён гардидааст.

Қонуни якшанбе вақти таъйиншуда аст; зеро маҳз дар он ҷо захми марговари папагӣ шифо меёбад, ва папа ба тахти замин бозмегардад. Он тавонмандсозӣ ба воситаи ба тахт нишастани папагӣ дар соли 538 ва ба тахт нишастани Руми бутпараст дар ҷанги Актиум тимсол гардида буд. Ҳамин ки Руми бутпараст ба таври нубувватӣ ба тахт нишаст, ӯ ба муддати 360 сол бо ҳокимияти олий ҳукмронӣ кард. Ҳамин ки папагӣ дар соли 538 ба тахт нишаст, вай ба муддати як ҳазору дусаду шаст сол бо ҳокимияти олий ҳукмронӣ кард. Ҳамин ки захми марговар дар қонуни якшанбе шифо меёбад, папагӣ барои 42 моҳи рамзӣ бо ҳокимияти олий ҳукмронӣ хоҳад кард.

Ва ман дидам яке аз сарҳои ӯро, ки гӯё то ба марг маҷрӯх шуда буд; ва захми марговари ӯ шифо ёфт; ва тамоми ҷаҳон аз пайи ҳайвон бо ҳайрат рафт. Ва онҳо аждаҳоро, ки ба ҳайвон қудрат дода буд, сачда карданд; ва ҳайвонро низ сачда намуда, меғуфтанд: «Кист монанди ҳайвон? ва кист, ки битавонад бо ӯ ҷанг кунад?» Ва ба ӯ даҳоне дода шуд, ки суханони бузург ва қуфрҳо гӯяд; ва ба ӯ қудрат дода шуд, ки чихилу ду моҳ амал намояд. Ваҳй 13:3–5.

Ояти 27 дар бораи ҳар дуи ин подшоҳон меғӯяд:

Ва дили ҳар дуи ин подшоҳон бар бадӣ хоҳад буд, ва бар як суфра дурӯғ хоҳанд гуфт; вале ин комёб нахоҳад шуд, зеро ки интиҳо ҳанӯз дар вақти муайяншуда хоҳад буд. Дониёл 11:27.

Он ду подшоҳе, ки дар ояти бисту ҳафт зикр шудаанд, ҳамон подшоҳоне мебошанд, ки дар ду ояти пешина ёд шудаанд ва баъдан дар ҷанги Актиум бо ҳам ҷангиданд.

Ва ӯ қувват ва ҷасорати худро бар зидди подшоҳи ҷануб бо лашкари бузург ба ҳаракат хоҳад овард; ва подшоҳи ҷануб барои ҷанг бо лашкари бисёр бузург ва неруманд барангехта хоҳад шуд; аммо ӯ истодагӣ нахоҳад кард, зеро ки бар зидди ӯ тадбирҳо хоҳанд андешид. Ҳатто онҳое ки аз ҳиссаи таоми ӯ меҳӯранд, ӯро ҳалок хоҳанд кард, ва лашкари ӯ тугён хоҳад кард; ва бисёре кушташуда хоҳанд афтод. Дониёл 11:25, 26.

Аз ин рӯ, ояти бисту ҳафт як номувофиқатиро ба вучуд меорад, ки пеш аз он ки мо идома диҳем, бояд фаҳмида шавад. Дар ояти бисту чор «замон» давраи 360-соларо ифода мекунад, ки аз ҷанги Актиум оғоз ёфта, дар вақти муқарраршуда дар соли 330 ба анҷом мерасад.

Подшоҳи ҷанубӣ дар он ҷанг Клеопатра буд, ки бо Марк Антоний дар иттиҳод буд. Октавиус подшоҳи шимолӣ буд, ки ҳар дуи онҳоро мағлуб мекард. Дар вақти муқарраршуда

(31 пеш аз милод) он ду подшоҳе, ки қаблан бар сари як суфра нишаста, ба якдигар дурӯғ гуфта буданд, дар ҷанги Актиум бо ҳам рӯ ба рӯ мешуданд.

Ду подшоҳ бар сари миз бо таърихи ҷанги Паниум (оятҳои 13 то 15) мувофиқат мекунанд, ки дар он ҷо иттиҳоди Антиохи Бузург ва Филиппи Мақдунӣ вучуд дошт. Он иттиҳоди таърихӣ ба иттиҳоди рамзие, ки дар замони Масеҳ дар номи Паниум — Қайсарияи Филиппӣ — ифода шудааст, мувофиқ меояд. Ин иттиҳод ҳамчунин дар ояти чихилум ифода шудааст, вақте ки ИЧШС дар соли 1989 ба воситаи иттиҳоди байни Рейган ва Попи Юҳаннои Павели II рӯфта мешавад. Ин ду подшоҳ пеш аз соли 31 то милод ба ҳамдигар дурӯғ мегӯянд, ки бо қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида мувофиқат мекунад, ва бинобар ин дурӯғҳои онҳо пеш аз ояти шонздаҳум, дар ҷараёни таърихе, ки бо оятҳои сездах то понздаҳ ифода шудааст, рӯй медиҳанд; оятҳое ки дар ҷанги Паниум, ҳабдах сол пас аз ҷанги Рафия, ва яксаду сию ҳафт сол пеш аз он ки Помпей Ерусалимро ба фатҳ дарорад, ба иҷрошавии ояти шонздаҳум, иҷро шуданд.

Дар ояти бисту ҳашт Октавиус — ғолиб бар ҳам Клеопатра (подшоҳи ҷануб) ва ҳам Марк Антоний — «бо сарвати бисёр ба замини худ бармегардад; ва дили ӯ бар зидди аҳди муқаддас хоҳад буд; ва ӯ корнамоиҳо хоҳад кард, ва ба замини худ боз хоҳад гашт». Урия Смит ин ду ғалабаро ҳамчун Ақций дар соли 31 то милод ва вайроншавии Ерусалим дар соли 70 милодӣ муайян мекунад. Пас, ояти бисту ҳашт таърихеро муайян месозад, ки аз ҷанги Ақций — ки оғози 360 сол аст — ва вайроншавии Ерусалим дар соли 70 милодӣ оғоз меёбад.

Ва он гоҳ бо ғаниматҳои бисёр ба замини худ бармегардад; ва дилаш бар зидди аҳди муқаддас хоҳад буд; ва корҳо хоҳад кард, ва ба замини худ бармегардад. Дониёл 11:28.

Ибораи охирини ояти бисту чаҳорум («ҳатто барои муддате») ва пас аз он хати таърихиро ифода мекунад, ки аз соли 31 то милод оғоз ёфта, дар ибораи охирини ояти сию якум («ва макрӯҳи вайронкунандагонро барқарор хоҳанд кард») ба анҷом мерасад, ки он дар соли 538 иҷро шуд. Ин хат бо ҷанги Актиум оғоз меёбад, ки оғози ҳукмронии мутлақи Руми бутпарастро ба муддати сесаду шаст сол нишон медиҳад. Ин хат дар соли 538 ба поён мерасад, вақте ки Руми папавӣ ҳукмронии мутлақи худро барои як ҳазору дусаду шаст сол оғоз намуд. Дар дохили оятҳо ва таърихе, ки ин оятҳоро иҷро кард, вақти муқарраршуда дар соли 330 ҷудоиро дар таърихи Руми бутпараст ҳамчун подшоҳии ҷоруми нубуввати Китоби Муқаддас ифода мекунад. Пас аз давраи ибтидоии ҳукмронии мутлақ ба муддати сесаду шаст сол, дусаду ҳашт соли парокандашавии империя фаро мерасад, пеш аз он ки папавӣ дар ояти сию як дар соли 538 бар тахт нишинад. Дар пайдарпаии он ҳашт оят танҳо ояти бисту ҳафтум иҷроиши таърихиро муайян мекунад, ки пеш аз ҷанги Актиум дар соли 31 то милод рух дода буд.

Ояти бисту ҳафт воҳӯрии ду подшоҳро пеш аз «вақти муайяншуда» муайян мекунад, ва ояти бисту нӯҳ «вақти муайяншуда»-ро муайян мекунад. «Вақти муайяншуда»-и ояти бисту ҳафт оғози давраи сесаду шастсола аст, ва «вақти муайяншуда»-и ояти бисту нӯҳ анҷоми давраи сесаду шастсола мебошад. Оғоз ва анҷом ҳар ду «вақти муайяншуда»-ро ифода мекунанд.

Қудратманд гардидани Руми бутпараст он гоҳ оғоз ёфт, вақте ки он монеаи сеюми ҷуғрофиро, чунон ки дар Дониёл 8:9 тасвир шудааст, фатҳ кард.

Ва аз яке аз онҳо шохчаи хурде берун омад, ки бағоят бузург шуд ба ҷониби ҷануб, ва ба ҷониби шарқ, ва ба ҷониби замини зебо. Дониёл 8:9.

Тақвият аз набарди Аксиум оғоз ёфт, ва мутеъ гардидани минбаъдаи подшоҳи ҷануб (Миср) дар ояти нӯҳуми боби ҳаштум.

Анҷоми ҳукмронии Руми бутпараст ҳамчун подшоҳии чоруми нубуввати Китоби Муқаддас дар соли 538 фаро расид, вақте ки Руми папавӣ монеаи сеюми ҷуғрофии худро бартараф кард. Тамоми давраи панҷсаду шасту ҳаштсола, аз ҷанги Аксиум то соли 538, аз он оғоз меёбад, ки Руми бутпараст монеаи сеюми худро мағлуб намуда, ба подшоҳии чоруми нубуввати Китоби Муқаддас табдил меёбад, ва он замоне ба анҷом мерасад, ки Руми папавӣ монеаи сеюми ҷуғрофии худро мағлуб мекунад.

Ҳамчун салтанати чоруми нубуввати Китоби Муқаддас, таърихи тасвиршуда ду давраро муайян мекунад: аввал, замоне ки Рум худро боло мебардорад, ва баъд аз он даврае меояд, ки суқути Румро тавсиф мекунад. Оғози давраи аввали ин болоравӣ ҳамчунин оғози тамоми давраест, ки дар он Руми бутпараст ҳамчун салтанати чоруми нубуввати Китоби Муқаддас ҳукмронӣ мекард. Давраи аввали болоравии Рум бо вақти муқарраршуда оғоз мешавад ва бо вақти муқарраршуда анҷом меёбад; ҳамчунин он бо пайвастанӣ салтанатҳои шимолӣ ва ҷанубӣ оғоз меёбад. Он бо тақсим шудан ба як салтанати шарқӣ ва як салтанати ғарбӣ ба поён мерасад. Оғоз ва анҷом бо вақти муқарраршуда, ва ҳуди оғозу анҷом, ҷаҳор тақсимои салтанати Искандарро ифода мекунад.

Ду вақти муқарраршудаи оятҳои бисту ҳафт ва бисту нӯҳ нишонаҳои оғоз ва анҷомро ифода мекунад, ки давраеро тавсиф менамоянд, ки дар он Рум бо ҳокимияти олий ҳукмронӣ мекунад. Ҳангоми қорӣ шудани қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида, дар иҷрошавии ояти чиҳилу як ва ояти шонздаҳи Дониёл ёздаҳ, давраи ҳукмронии олии Руми муосир барои чиҳилу ду моҳи рамзӣ оғоз меёбад. Вақти муқарраршудаи аввали ояти бисту ҳафт қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида аст, ва вақти муқарраршудаи дувум он замонро ифода мекунад, ки охириин миллат бар рӯи замин аз намунаи Иёлотӣ Муттаҳида пайравӣ намуда, қонуни охириини якшанберо қорӣ мекунад ва бо ин амал иҷрои умумиҷаҳонии шанбеи бутро муайян месозад.

Ин ду аломати пешгӯии роҳ — қонуни якшанбегӣ дар Иёлотӣ Муттаҳида то ба татбиқи қонуни якшанбегии ҷаҳонӣ — ҳастанд, ва ин ду қонуни якшанбегӣ ҳамон ду вақти муқарраршуда дар оятҳои бисту ҳафт ва бисту нӯҳ мебошанд. Вақти муқарраршудаи аввали ояти бисту ҳафт инчунин ба воситаи қонуни якшанбегии Константин дар соли 321 тимсол ёфта буд, ва қонуни якшанбегии папавӣ дар Шӯрои Орлеан дар соли 538 қонуни якшанбегии умумиҷаҳониро намояндагӣ мекунад.

Дар доираи оятҳои сиздах то понздаҳ, ҷанги Панийум таърихест, ки пеш аз қонуни якшанбеи ояти шонздаҳ меояд. Дар дохили он таърих, мулоқоти ду подшоҳ, ки ба якдигар

дурӯғ мегӯянд, ба иҷро мерасад. Оятҳои саздаҳ то понздаҳ бахше аз таърихе мебошанд, ки дар оятҳои даҳ то шонздаҳ тасвир шудааст. Ин оятҳо ҷанги ҷоруми Сурияро дар ояти даҳ, ҷанги Рафияро дар ояти ёздаҳ, ва паёмадҳои он ҷангро дар ояти дувоздаҳ муайян мекунад. Оятҳои саздаҳ то понздаҳ таърихи соли 200 пеш аз милодро ифода мекунад, вақте ки ҷанги Панийум ба иҷро расид, ва вақте ки Руми бутпараст, ки ҳамчун ғоратгарони қавми ту муаррифӣ шудааст, ба ривояти нубувватӣ ворид мегардад.

Дониёл ёздаҳ боби ҷиҳилум оят сукути ИҚШС-ро дар соли 1989 муайян мекунад, ва ояти шонздаҳум қонуни якшанbero дар Иёлоти Муттаҳида муайян менамояд. Мулоқоти миёни ду подшоҳ, ки пеш аз вақти муайяншуда ба якдигар дурӯғ мегӯянд, ки ҳамон ҷанги Актиум буд, дар доираи таърихи ояти ҷиҳилум сурат мегирад; таърихе ки пас аз замони поён дар соли 1989 меояд ва ба қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида хотима меёбад. Ояти бистухафтум аломати роҳ дар таърихи пинҳони ояти ҷиҳилум аст, ки баъд аз соли 1989, аммо пеш аз қонуни якшанбе, воқеъ мешавад. «Мулоқоти» ояти бистухафтум аломати роҳест пеш аз қудратёбии Рум дар қонуни якшанбе. Якҷанд аломатҳои роҳ вучуд доранд, ки то ба қудратёбии папагӣ дар соли 538 мерасонанд, ва ин аломатҳои роҳ низ пеш аз вақти муайяншуда ба вуқӯ меоянд. Яке аз он аломатҳои роҳи нубувватӣ фармони Юстиниён дар соли 533 аст, ки ишораи ояти сиюмро ба «ҳамфикрӣ доштан бо онҳое ки паймонро тарк мекунад» ба иҷро расонд.

Нишонаҳои дигари роҳ, ки ба замони таъйиншуда дар таърихи Руми бутпараст мерасонанд, соли 330 мебошанд, вақте ки Руми бутпараст сарнагун кард ва ҳамзамон «тахт»-ро ба қудрати папагӣ дод. Дар соли 496 Кловис «қудрати» худро ба папагӣ дод. Дар иҷрошавии Дониёл 7 Руми бутпараст барои папагӣ «се шох»-ро дур кард, ки охиринашон дур карда шудани Остроготҳо аз шаҳри Рум дар соли 538 буд. Дар соли 508 дини бутпарастӣ ҳамчун дини қонунии қаламрав қанор гузошта шуд ва ба ҷои он католицизм оварда шуд. Соли 538 қонуни якшанbero дар ояти ҷилу як ифода мекунад, ва соли 496 соли 1989-ро ифода мекунад, вақте ки Рейган, мисли Кловис, қудрати худро ба папаи Рум бахшид. Соли 330 қонуни якшанbero муайян мекунад, зеро маҳз дар он ҷо папагӣ ба курсии ҳокимият бозмегардад.

Ин муайян месозад, ки ҳам 538 ва ҳам 330 вақти таъйиншударо ифода мекунад, яъне оятҳои шонздаҳ ва ҷиҳилу як. 496 соли 1989-ро ифода мекунад, ки ояти даҳ ва ояти ҷиҳил дар Дониёл ёздаҳ ва Ишаё 8:8 ба амал омаданд. 508 муайян месозад, ки қай дини салтанат ба ғоидаи католикият қанор гузошта мешавад. Аз Кловис дар 496 то 508, барҳамдиҳии тадриҷӣ ва ивазшавии дини қонунии салтанат ба тасвир қашида шуд. Дар таърихе, ки аз 330 оғоз меёбад, заволи тадриҷии Руми Ғарбӣ тавассути ҷор карнаи аввал ифода шудааст, ва ҳамин тавр вайронсозии тадриҷиро муайян месозад, ки аз қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад.

Сукути тадриҷии Руми бутпараст пас аз қонуни якшанбеи Константин дар соли 321, сукути Иёлоти Муттаҳидаро ҳамчун салтанати шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас, ки ба қонуни якшанбе мерасад, ба тасвир меорад. Сипас ҷаҳор ҳукми қарнаҳои бар Иёлоти Муттаҳида оварда мешаванд, ҷунон ки ҳоҳар Уайт онҳоро муайян кардааст, ҳангоме ки мегӯяд, ки

«осиёни миллӣ аз паси худ харобии миллиро хоҳад овард». Ҳизқиёл низ ба ҷазои ҷаҳорқабата шаҳодат зам мекунад.

Ва каломи Худованд боз бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, ҳангоме ки замин бар зидди Ман бо хиёнати бузург гуноҳ кунад, он гоҳ Ман дасти Худро бар он дароз хоҳам кард, ва тақягоҳи нони онро хоҳам шикаст, ва қаҳтӣ бар он хоҳам фиристод, ва инсон ва ҳайвонро аз он нобуд хоҳам кард. Ҳарчанд ин се мард — Нӯх, Дониёл ва Айюб — дар он бошанд, онҳо ба воситаи адолати худ фақат ҷонҳои худро халос хоҳанд кард», мегӯяд Парвардигор Худо. «Агар Ман даррандагони зараррасонро аз миёни он замин гузаронам, ва онҳо онро вайрон кунанд, то он чунон хароб гардад, ки аз сабаби он даррандагон ҳеҷ кас аз он нагузарад, ҳарчанд ин се мард дар он бошанд, ба ҳаёти Худ қасам», мегӯяд Парвардигор Худо, «онҳо на писарон ва на духтаронро халос хоҳанд кард; танҳо худашон халос хоҳанд шуд, вале замин хароб хоҳад гардид. Ё агар Ман шамшерро бар он замин оварам, ва гӯям: “Эй шамшер, аз миёни замин бигзар”, то ки инсон ва ҳайвонро аз он нобуд созам, ҳарчанд ин се мард дар он бошанд, ба ҳаёти Худ қасам», мегӯяд Парвардигор Худо, «онҳо на писарон ва на духтаронро халос хоҳанд кард, балки танҳо худашон халос хоҳанд шуд. Ё агар ваборо ба он замин бифиристам, ва ғазабӣ Худро бар он дар хунрезӣ бирезам, то инсон ва ҳайвонро аз он нобуд созам, ҳарчанд Нӯх, Дониёл ва Айюб дар он бошанд, ба ҳаёти Худ қасам», мегӯяд Парвардигор Худо, «онҳо на писар ва на духтарро халос хоҳанд кард; онҳо ба воситаи адолати худ фақат ҷонҳои худро халос хоҳанд кард. Зеро чунин мегӯяд Парвардигор Худо: «Пас, чӣ қадар бештар, вақте ки Ман ҷор довариӣ саҳти Худро бар Ерусалим мефиристам — шамшер, қаҳтӣ, даррандаи зараррасон ва вабо, — то инсон ва ҳайвонро аз он нобуд созам! Аммо инак, дар он бақияе боқӣ хоҳад монд, ки берун оварда хоҳанд шуд, ҳам писарон ва ҳам духтарон; инак, онҳо назди шумо хоҳанд омад, ва шумо роҳи онҳо ва аъмоли онҳоро хоҳед дид; ва шумо дар бораи он бадие ки Ман бар Ерусалим овардаам, яъне дар бораи ҳамаи он чи бар он овардаам, тасаллӣ хоҳед ёфт. Ва онҳо шуморо тасаллӣ хоҳанд дод, вақте ки роҳҳои онҳо ва аъмоли онҳоро хоҳед дид; ва хоҳед донист, ки Ман ҳар он чи дар он кардаам, бебабаб накардаам», мегӯяд Парвардигор Худо».

Ҳизқиёл 14:12–23.

Мо ин мулоҳизаҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.